

UNOSITI SVJETLO U TAMU SVIJETA

8. ožujka: Subota nakon Pepelnice
Čitanja: Iz 58,9b-14; Ps 86,1-2.3-4.5-6; Lk 5,27-32.

Ušli smo u vrijeme korizme. Donijeli smo i neke odluke, pa vidjet ćemo koliko imamo spremnosti ustrajati na putu pokore, molitve i obraćenja. Prorok Izaija, nakon optužbi koje iznosi protiv nevjere i vjerske površnosti članova naroda, ukazuje na oblik posta koji je Bogu po volji. Samo se na izvan čini kako Izrael točno vrši volju Božju, narod posti i pokoru čini, ali je sve to samo obmana. U srcu je istina sasvim drukčija: *Vaš je post samo tlapnja, iza njega stoji šupljina. S takvim se postom ne dolazi k Bogu. Ne koristi vam, jer svojim tjelesima klimate tamo i ovamo, posipate se pepelom, oblačite se u kostrijet, sagibate glave, a u isto vrijeme obavljate mutne poslove, prepirete se i svađate, vršite nasilje bijući siromaha pesnicom, najamnike gonite na posao do izmaka njihovih snaga. Ne, takav mi post nije po volji nit' mi je ugodan.*

Prorok, zatim, donosi nekoliko uputa kako bi trebao izgledati post koji je Bogu po volji: Iz sredine u kojoj boravi Božji narod treba ukloniti svako zlo, *jaram, ispružen prst (porugu i nepravdu) i besjedu bezbožnu*, a dobro valja uvijek činiti – *dati kruha gladnome i nasititi potlačenoga*, jer čovjek u nevolji tvoj je brat. Ako ispune ove uvjete, i Bog će ispuniti svoja obećanja. On će darovati *svjetlost, život i vode u izobilju*. Bog će sve to darovati i još više nadodati onome koji njega traži i živi u skladu s njegovim zapovijedima. Narod koji živi u zajedništvu s Bogom može i očekivati da će u njegovoj sredini boraviti Bog. Njegov boravak među narodom znači sigurnost života u zemlji, a razorene zidine jeruzalemske bit će opet podignute i učvršćene.

Evandjelje nam donosi primjer kako je Isusu njegovom porukom teže prodrijeti do srca tzv. pravednika i bogataša negoli do grješnika i siromaha. Pismoznanci i farizeji imaju problema s Isusom, njegovom riječju i djelima, pa su mu stalno prigovarali (usp. npr. ozdravljenje uzetoga Lk 5,21). A što li će tek sada govoriti kada su vidjeli da Isus poziva jednog carinika, prema njihovu uvjerenju javnog otpadnika i slugu tuđinskim interesima, čiji su prsti malo duži, jer mu se prihod od ubiranog poreza lijepio za prste. I doista, evo ga krenu za Isusom.

I nije mu to dosta, nego taj Isus jede s carinicima i grješnicima za istim stolom. Za kremenite vjernike to je skandalozno. Isus će im kasnije odgovoriti na njihove prigovore prisposodom o izgubljenoj ovci i izgubljenoj drahmi (usp. Lk 15). On je i došao da grješnicima omogući put obraćenja i da ih vrati na put Božji.

Na svim životnim područjima postoje ljudi koji svojim životom i radom nadilaze onu osrednjost mase. Oni pokrenu mnoge stvari i unose svjetlost u tamu svijeta. Oni čine one pozitivne i dobre vijesti koje ljudima otvaraju vrata vjere i nade, jer onom ljubavlju koja im je iz izvora božanske milosti zagrijala srce, i sami ljube čovjeka i sve ono što je Bog stvorio. To su ljudi koji svojim idejama i stavovima, svojim uvjerenjima i zalaganjem oduševljavaju i fasciniraju ljude. Među njima se nalazi i sluga Božji nadbiskup Josip Stadler, „Božji čovjek, uzor samozataje, skromnosti, neumoran radnik za Božju slavu i za dobro Crkve i naroda“ (Tomas). Dugo je bio prešućivan u našoj povijesti, ali za to ne leži samo krivnja na generacijama nakon njegove smrti, nego i na njemu samome. „Namjerno je nastojao, da se o njemu što

manje piše. U svojoj produhovljenosti smatrao je da su mu dovoljni svjedoci djela i ustanove, što ih je osnovao, a poznao je svoj narod i svećenstvo i bio čvrsto uvjeren da će ga oni živa i mrtva pravilno shvaćati i pravedno prosuđivati“ (Tomas).

Stadlerova je životna lozinka bila „žrtvovati sve pa i samoga sebe za Krista raspetoga“. Stoga je prije smrti htio da mu se iskopa grob „ne u prezbiteriju, kako je to inače uobičajeno za biskupe, nego na dnu crkve ispod križa i ispred pobožnog oltara. Po uzoru na raspetog Spasitelja, napustio je svijet siromašan. Kad su ga na samrtnoj postelji pitali je li napisao oporuku, odgovorio je: „Oporuku? Kakvu oporuku? Ja nemam ništa osim ovih par sitnica, ovaj namještaj tu kojeg ostavljam svome nasljedniku“ (Posmrtno slovo dr. Pazmana u Katoličkom listu 1918.).

Vrijeme korizme u koje smo ušli neka bude i nama prilika za vlastito posvećenje. Vjerojatno malo razmišljamo o tome da bismo i mi sami mogli biti ljudi koji svojim životom i radom unose svjetlo u tamu svijeta. Ispričavamo se na razne načine i govorimo kako se ne osjećamo pozvanima na velike stvari i da živimo svojim životom sasvim malim. Mislimo kako nam nedostaje ona iskrica koja bi nam pomogla zapaliti to svjetlo, kako nam fali potrebno znanje da tako nešto možemo i činiti.

Ipak mi se čini da Bog misli sasvim drukčije. On nam preko proroka Izaije poručuje da i nije baš to tako teško unositi svjetlost u tamu svijeta i u živote ljudi. Za to ne treba činiti ništa neobično, nego samo dopusti da u tvojoj sredini procvjeta pravda i pravo i da se ne gazi dostojanstvo bližnjega. Gladnome hrane daj i čini djela milosrđa, tako se postaje svjetlost svijeta. Mislim kako to ne bi trebalo biti toliko teško da bi nadilazilo naše snage.

Amen!

Molitva vjernika:

Upravimo svoje molitve Gospodinu našem Isusu Kristu koji je došao pozvati sve na put obraćenja.

- Za tvoju svetu Crkvu da u njoj vlada tvoj Duh ljubavi i milosrđa, molimo te.
- Za sve zavađene narode koji vode među sobom borbe i ratove da im podariš svoga Duha pomirenja, molimo te.
- Za naše kršćanske zajednice da ih očuvaš od sila zla da budu svjetlo u tami svijeta, molimo te.
- Za nas same da po uzoru na tvoga slugu Josipa Stadlera budemo istinski svjedoci tvoje ljubavi, molimo te.
- Za naše pokojne da im podariš mjesto u društvu tvojih svetih, molimo te.

Svemogući Bože, s vjerom i pouzdanjem upravljamo ti svoje molitve. Pogledaj nas i usliši, ne po našim zaslugama nego obiljem svoje milosti. Po Kristu Gospodinu našem. Amen.

Pripremio: Pavo Jurišić